

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U RIJECI
Erazma Barčiča 5

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primijeno:	20.2.2018. 8:33:02		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/15-01/76	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-18-7		0	

d2038658

Poslovni broj: 5 UsI-1441/15-11

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Rijeci, po sucu Vedranu Juričiću, dipl. iur., uz sudjelovanje zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja, zastupanog po opunomoćenici, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, zastupanog po službenoj osobi, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Hrvatski telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja spora između korisnika i operatera, 23. listopada 2017.,

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za poštu i elektroničke komunikacije, KLASA:UP/I-344-07/13-01/79, URBROJ: 376-04/ŽK-15-14(DM) od 12. kolovoza 2015., kojim se odbija zahtjev tužitelja za prijenos broja i isplatom naknade za nepravovremeni prijenos brojeva.

II. Nalaže se operatoru Hrvatski telekom d.d., Zagreb, R. Frangeša Mihanovića 9 (ranije Savska cesta 32), OIB: 81793146560, da omogući prijenos pretplatničkog broja na telefonskom priključku iz nepokretne komunikacijske mreže operatora Hrvatski telekom d.d., Zagreb, R. Frangeša Mihanovića 9 (ranije Savska cesta 32), OIB: 81793146560, u nepokretnu elektroničku komunikacijsku mrežu operatora VIPnet d.o.o., Zagreb, Vrtini put 1, OIB: 29524210204, a sve sukladno Zahtjevu korisnika za zasnivanje pretplatničkog odnosa podnesenog operatoru VIPnet d.o.o., Zagreb, Vrtini put 1, OIB: 29524210204, u Zagrebu dana 29. prosinca 2012.

III. Dužan je Hrvatski telekom d.d., Zagreb, R. Frangeša Mihanovića 9 (ranije Savska cesta 32), OIB: 81793146560, platiti korisniku na ime naknade štete zbog onemogućavanja prijenosa broja utvrđenog u t. 2. ove presude, iznos od 10,00 kn za svaki započeti sat nepravovremenog prijenosa broja po telefonskom priključku počev od ponoći 5. siječnja 2013. do udovoljavanja Zahtjevu za zasnivanje pretplatničkog odnosa korisnika podnesenog operatoru VIPnet d.o.o., Zagreb, Vrtini put 1, OIB: 29524210204, u Zagrebu dana 29. prosinca 2012. s pripadajućom zateznom kamatom koja teče na svaki dospelji dnevni iznos naknade štete u iznosu od 240,00 kn počev od 5. siječnja 2013. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište,

uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodište koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena.“

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem tuženika odbijen je zahtjev tužitelja za prijenosom broja i isplatom naknade za nepravovremeni prijenos brojeva.

Tužitelj osporava osporava zakonitost rješenja tuženika te u tužbi i podnesku od 8. prosinca 2016., u bitnom, navodi kako slijedi. Iznoseći kronologiju postupku koji je pred tuženikom vodi(o) povodom njegova zahtjeva za prijenos broj vodi od 2013. navodi da je predmetno rješenje doneseno u ponovljenom postupku i to nakon što je ovaj Sud presudom posl. br. UsI-164/14 od 21. svibnja 2015. poništio odluku tuženika od 9. siječnja 2014., KLASA: UP/I-344-07/13-01/92, URBROJ: 376-04/ŽK-13-03, a kojom (odlukom) je obustavljen postupak inspekcijskog nadzora nad zainteresiranom osobom. Ističe da tuženik u ponovljenom postupku nije postupio po izričitoj, jasnoj i nadasve razumljivoj uputi Suda te navodi da je sukladno navedenoj presudi, čije obrazloženje djelomično citira, tuženik u ponovljenom postupku bio dužan utvrditi dvije činjenice i to: 1. kada je korisnik podnio zainteresiranoj osobi zahtjev za prijenos pretplatničkog ugovora sa obrta na sebe kao fizičku osobu te je li podni zahtjev za pretplatnički broj ; 2. da li je zahtjev za prijenos pretplatničkog ugovora sa obrta na korisnika kao fizičku osobu podnesen prije zahtjeva za prijenos broja na novog operatera (VIP) od 29. prosinca 2012. Umjesto toga, tuženik je, pozivajući se na odredbu čl. 18. st. 1. tč. k) Pravilnika o prenosivosti broja (NN br. 100/12; dalje: Pravilnik), utvrdio da je zainteresirana osoba ispravno odbila zahtjev za prijenos broja zanemarujući pritom u potpunosti činjenicu da je zahtjevu za prijenos broja prethodio zahtjev za prijenos pretplatničkog ugovora sa obrta „ „“, čiji je bio vlasnik, na njega kao fizičku osobu , a koji zahtjev da je neosnovano odbijen zbog postojanja (spornog) duga, odnosno da je zbog nezakonitog postupanja HT-a doveden u situaciju da ne može prenijeti broj na novog operatora. Nastavno na prethodno, osporava utvrđenje tuženika da je zainteresirana osoba osnovano odbila zahtjev za prijenos pretplatničkog ugovora te glede toga navodi kako tuženik zanemaruje činjenicu da u vrijeme podnošenja predmetnog zahtjeva više nije bio vlasnik obrta, pa samim time više nije niti mogao podnijeti zahtjev u svojstvu vlasnika. Osim toga, smatra da se tuženik neosnovano poziva na odredbe Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga.

Tuženik u odgovoru na tužbu, u bitnom, ustraje kod navoda iznijetih u obrazloženju pobijenog rješenja. Navode tužitelja o ne postupanju po presudi posl. br. UsI-164/14 smatra paušalnim te ističe kako se u ponovljenom postupku u cijelosti pridržavao uputa Suda te utvrdio sve činjenice i okolnosti koje su mu tom presudom naložene, a koje su relevantne za rješavanje predmetne upravne stvari. Ističe kako pitanje da li je HT osnovao postupio pri odbijanju zahtjeva za prijenos pretplatničkog ugovora od 8. studenog 2012. nije relevantno za ocjenu osnovanosti odbijanja zahtjeva za prijenos broja. Međutim, opreza radi, ističe kako tužitelj ne spori postojanje dugovanja prema HT-u, a koja činjenica da može operatora, kao pružatelja usluga, upućivati na zaključak da podnositelj zahtjeva neće biti u mogućnosti, ili da nema namjeru podmiriti buduća dugovanja. Stoga, da je operatoru sukladno odredbi čl. 8. st. 5. Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih usluga (NN br. 154/11) dano za pravo odbiti zahtjev, osim ako podnositelj ne pružite odgovarajuće osiguranje za plaćanje usluga (u vidu osiguranja predujma, prihvaćanja mjesečnog ograničenja usluga i sl.). Nastavno na prethodno, dodaje kako tužitelj nije pružio nikakvo osiguranje

plaćanja temeljem kojeg bi HT donio poslovnu odluku i pristao na novi ugovorni odnos, unatoč postojanju spora. Također, tužitelj da nije zatražio univerzalnu uslugu iz čl. 35. tada važećeg Zakona o elektroničkim komunikacijama (NN br. 73/08, 90/11, 133/12; dalje: ZEK), a koju uslugu bi mu operator bio dužan pružiti, obzirom da Max ADSL usluga pristupa internetu nije predstavljala, niti sada predstavlja, univerzalnu uslugu. Nadalje, tuženik ističe kako se prilikom sklapanja pretplatničkog ugovora određena razina odgovornosti očekuje i od samih korisnika te u vezi s time naglašava kako je tužitelj, unatoč spoznaji da njegov status pretplatnika fizičke osobe s HT-om nije riješen, svjesno zatražio prijenos broja u drugu mrežu (Vipnet) kao fizička osoba, a ne kao obrt, što da je u konačnici, po očekivanom i zakonitom odbijanju zahtjeva, rezultiralo podnošenjem prijave inspektoru što upućuje da je jedini cilj tužitelja ostvarivanje naknade. U odnosu na prethodno, tuženik naglašava kako ova vrsta naknade nije sama sebi svrha već da ista predstavlja iznos koji je u razumnom odnosu sa štetom koju je podnositelj zahtjeva mogao pretrpjeti zbog zakašnjelog ili neželjenog prijenosa broja.

Zainteresirana osoba nije dostavila odgovor na tužbu.

U sporu je održana rasprava te je strankama, u skladu s odredbom čl. 6. Zakona o upravnim sporovima (NN br. 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17; dalje ZUS), dana mogućnost da se izjasne o zahtjevima i navodima druge strane te o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

Na ročištu održanom 12. listopada 2017. opunomoćenica tužitelja i službena osoba dodatno su se očitovali na navode suprotne strane.

Opunomoćenica tužitelje tom je prilikom istaknula da se tuženik u odgovoru na tužbu po prvi puta u ovom postupku poziva na Pravilnik o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacija i usluga, kao „lex specialis“ dok se cijelo vrijeme da sada pozivao isključivo i samo na Opće uvjete poslovanja zainteresirane osobe te Pravilnik o prijenosu broja. Također, smatra bitnim za istaknuti da se jedino u ovom postupku protiv tuženika, a podredno protiv zainteresirane osobe, ne uvažava činjenica da obrt nije pravna osoba. Međutim, neovisno o tome, ukazuje se da obrt o kome je riječ u ovom postupku ne postoji od 2009. godine, dakle tri godine prije nego što je tužitelj podnio svoj zahtjev 8. studenoga 2012. no da unatoč tome zainteresirana osoba nije promijenila naziv vlasnika linije niti je to učinili kasnije, po zahtjevu tužitelja od 8. studenog 2012, nego tek 4. rujna 2013. zbog, kako su to naveli „korisničke orijentiranosti“.

Službena osoba tuženika dodatno je pojasnila kako se univerzalna usluga spominje isključivo radi pojašnjenja kako bi HT, odnosno zainteresirana strana, da je tužitelj zatražio isključivo univerzalnu uslugu istu morao osigurati, a što da ovdje nije slučaj. Nadalje, ističe da je u konkretnom slučaju postupku prijenosa broja prethodilo rješavanje pretplatničkog statusa tužitelja, što upućuje na moguće povrede odredaba pretplatničkog ugovora, a što se rješava kroz postupak spora između korisnika i operatora. U vezi toga ističe da je taj postupak definiran odredbama čl. 50. i 51. Zakona o elektroničkim komunikacijama (NN br. 73/08, 90/11, 133/12, 80/13; dalje: Zakon) te da bi u toj vrsti postupka kao „lex specialis“ bio primjenjiv Pravilnik o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga. Napominje kako rješavanje takve vrste spora između korisnika i operatora nije u nadležnosti inspektora elektroničkih komunikacija. Smatra kako za rješavanje predmetne upravne stvari nije bitno je li obrt pravna osoba ili nije, jer čak i da se radi o fizičkoj osobi koja je umrla opet bi u konkretnom slučaju bilo potrebno prebaciti liniju na fizičku osobu ili pravnu osobu koja će liniju dalje koristiti i eventualno prenijeti drugom operatoru. Nastavno, navodi da su to sve

U cilju ocjene zakonitosti osporavanog rješenja tuženika Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu upravnog postupka u kojem je doneseno osporavano rješenje tuženika i prvostupanjsko rješenje, te uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu predmeta ovog upravnog spora.

Iz dokumentacije koja prileži spisu proizlazi, a isto je i nesporno među strankama ovog upravnog spora, da je osporavana odluka tuženika donesena u ponovljenom postupku i to nakon što je ovaj Sud presudom od 21. svibnja 2015. poništio tuženičko rješenje, KLASA: UP/I-344-07/13-01/92, URBROJ: 376-04/ŽK-13-03 od 9. siječnja 2014. KLASA: UP/I-344-07/13-01/92, URBROJ: 376-04/ŽK-13-03. Tim rješenjem obustavljen je postupak inspekcijskog nadzora koji je, po zahtjevu tužitelja od 9. svibnja 2013., pokrenut nad zainteresiranom osobom u svrhu ispitivanja pravilnosti postupanja zainteresirane osobe glede odbijanja zahtjeva tužitelja za prijenos broja na drugog operatora. U ponovljenom postupku tuženik je, vezan pravnim shvaćanjem i primjedbama Suda iz gore navedene presude, između ostalog, trebao utvrditi za kada i za koji broj je tužitelj tražio prijenos pretplatničkog ugovora s obrta na sebe kao fizičku osobu (broj [redacted] ili broj [redacted]) te, ako se zahtjev odnosi na broj [redacted], da li je prvotno podnio zahtjev za prijenos broja uz zahtjev za zasnivanje pretplatničkog odnosa s novim operatorom VIPnet d.o.o. ili zahtjev za prijenos pretplatničkog ugovora s obrta na sebe kao fizičku osobu.

Postupajući po uputi Suda tuženik je zatražio dodatna očitovanja od tužitelja, zainteresirana osobe i Vipnet d.o.o te je temeljem cjelokupne dokumentacije utvrdio: da je broj [redacted] temeljem Zahtjev za ISDN usluge bio registriran na obrt „B“ [redacted] u vlasništvu tužitelja; da je zahtjev za prijenos pretplatničkog ugovora (za broj [redacted]) s obrta na sebe, kao fizičku osobu, tužitelj podnio dana 8. studenog 2012.; da je predmetni zahtjev odbijen zbog postojanja duga prema operatoru, a u vezi čega se vodi parnični postupak pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu; da je Zahtjev za zasnivanje pretplatničkom odnosa i prijenos broja novom operatoru (VIPnet) tužitelj podnio dana 29. prosinca 2012.; da je HT dana 30. siječnja 2013., putem BVB sučelja, odbio zahtjev za prijenos broja iz razloga što pretplatnički broj čiji se prijenos traži ne glasi : a ime podnositelja (tužitelja).

Slijedom iznijetog, cijeneći ukupnost činjenica koje proizlaze iz stanja spisa upravnog postupka te podvodeći iste pod kontekst normi podzakonskog propisa kojim su regulirani način, uvjeti i postupak ostvarivanja prenosivosti broja u nepokretnoj i pokretnoj elektroničkoj komunikacijskoj mreži, razvidno je da u konkretnom slučaju nije bio ispunjen uvjet za prijenos broja određen čl. 18. st. 1. tč. k) Pravilnika, obzirom da pretplatnički broj za koji je podnesen zahtjev za prijenos nije bio registriran na ime tužitelja, kao podnositelja zahtjeva, već na obrt „B...”. Stoga, slijedom ovako izloženog stanja stvari, Sud nalazi da je u provedenom postupku pravilno utvrđeno da je zahtjev tužitelja za prijenos broja u novu mrežu osnovano odbijen, odnosno da u postupanju zainteresirane osobe u vezi rješavanja predmetnog zahtjeva, nisu povrijeđene odredbe Pravilnika.

Navodi tužitelja da do prijenosa broja s obrta na njega, kao fizičku osobu, nije došlo zbog nezakonitog odbijanja zahtjeva za prijenos pretplatničkog ugovora (zahtjev podnesen 8. studenog 2012.) nisu od utjecaja na drugačije rješavanje ove upravne stvari budući da se isti odnose na okolnosti koje nisu, i ne mogu biti, predmetom ove vrste postupka. S tim u vezi Sud u cijelosti prihvaća argumentaciju, koju je po tom pitanju, tuženik iznio u ovom sporu. Naime, a kako to jasno slijedi iz odredbe čl. 19. st. 3. Pravilnika, inspektor elektroničkih komunikacija, po prijavi stranke koja smatra da joj je zahtjev za prijenos broja neosnovano odbijen, ovlašten je ispitivati samo da li je postupanje operatora kod odbijanja zahtjeva bilo u skladu s odredbama Pravilnika, odnosno da li je odbijanje zahtjeva stranke utemeljeno na razlozima taksativno navedenim u čl. 18. st. 1. istog propisa. Sukladno prethodnom, Sud je stava da okolnosti koje su prethodile zahtjevu za prijenos broja, a odnose se na postupanje u vezi rješavanja zahtjeva za prijenos pretplatničkog ugovora kojeg je tužitelj podnio dana 8. studenog 2012, nisu od utjecaja niti mogu biti relevantne pri ispitivanju osnovanosti odbijanja zahtjeva za prijenos broja u drugu mrežu.

Zaključno, uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu utvrđeno je da postupanje tuženika, u ponovljenom postupku, nije bilo protivno uputama iz presude posl. br. UsI-164/14 od 21. svibnja 2015., slijedom čega se i taj prigovor tužitelja ocjenjuje neosnovanim.

Slijedom svega obrazloženog, Sud utvrđuje da pobijanim aktom tuženika nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja te je stoga, temeljem odredbe čl. 57. st. 1. ZUS-a, valjalo odlučiti kao u dispozitivu.

U Rijeci, 23. listopada 2017.

Sudac
Vedran Juričić, dipl. iur., v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokome upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog Suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude.

Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (čl. 66. st. 5. ZUS-a).

DNA:

- opunomoćenici tužitelja i odvjetnici u R;
- tuženiku Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9
- zainteresiranoj osobi Hrvatski telekom d.d., Zagrebu, Roberta Frangeša Mihanovića 9
- Vladi Republike Hrvatske radi objave presude u „Narodnim novinama“

Za točnost otpavka - ovlašteni službenik
u.z.

Klobučić

